

lig kan der være Undtagelser, men efter min Mening bliver dette Regelen. Derfor er det vor Opfattelse, at hvis der skulde have været Tale om en saadan Tilskuds-ydelse, skulde den foregaa direkte fra Statskassen, men der er i Betænkningen og ogsaa tidligere fra vor Side gjort Rede for, at vi ikke kan tiltræde de Hovedsynspunkter, der ligger til Grund for Lovforslaget.

Efter vor Mening vil, hvad angaar Tilskudsydelsen — det holder jeg mig til foreløbig — Forholdet bliver dette, at den vil modvirke Nedgangen i Produktionsomkostningerne, og man kommer nu ikke bort fra, at den nødvendige Betingelse for at opretholde og forøge Produktionen er den, at Produktionsomkostningerne bliver nedsat, saaledes at vi igen bliver konkurrencedygtige. Saa længe de høje Produktionsomkostninger opretholdes, kan vi ikke naa til Konkurrencedygtighed. Det kan efter min Mening ikke nytte, at man vil gaa udenom dette Forhold som Katten om den varme Grød. Man kan ved Tilskud og Ordninger af anden Art søge at hjælpe paa Forholdene, men man kommer ingen Vegne, før Produktionsomkostningerne kommer ned, saa vi igen kan optage Konkurrencen paa lige Fod. Man maa tillige fastholde, at der er og altid maa være en bestemt Grænse for den Ydelse, der kan præsteres af en Virksomhed. Der kan ikke af en Virksomhed ydes højere Løn, end denne Virksomhed økonomisk kan bære. Og det gælder selvfølgelig ikke alene Arbejdslønnen, men ogsaa alle andre Udgifter vedrørende Virksomheden: Direktørlønninger, Funktionærlønninger, Tantième o. s. v., alt, hvad der i det hele kommer ind under Begrebet „Produktionsomkostninger.“ Den Sandhed kan vi lige saa godt se i Øjnene, og det vilde være overordentlig gavnligt, om man fra Regeringens Side aabent og klart vilde erkende, at den eneste Vej at komme ud af Forholdet paa, er at faa Produktionsomkostningerne sat ned.

Nu kan det ikke andet end glæde mig at se af Flertallets Betænkning, at man er i Færd med at komme ind paa den Tanke, at der som Betingelse for Ydelse af Tilskud i visse Tilfælde maa kræves Ofre fra de i Virksomheden interesserede Parter. Det hedder derom i Flertallets Betænkning: „Det forudsættes endvidere, at Udvalget i alle Tilfælde, hvor Ønske om Tilskud foreligger, skaffer oplyst, om der af de paagældende Virksomheders Ledere, Arbejdere og andre ved Arbejdet beskæftigede

gøres saadanne Indrømmelser med Hensyn til Lønninger, Tantième og lignende, som Udvalget maa anse for fornødent, og Udvalget skal, hvor Forholdene taler derfor, gøre saadanne Indrømmelser til Betingelse for Ydelse af Tilskud i Henhold til denne Lov.“ Dette kan, som sagt, ikke andet end glæde mig, at man nu er i Færd med at komme ind paa den rette Vej. Ved første Behandling var der ikke Tale om, at man hverken fra Socialdemokratiets eller det radikale Venstres Side kunde tænke sig noget saadant. Jeg ved godt, at den ærede Ordfører for det radikale Venstre mener at have gjort Antydninger i saa Henseende, men det maa i alt Fald være gjort saa fint, at almindelige Mennesker ikke er i Stand til at finde dem. Jeg hørte omhyggeligt efter under det ærede Medlems Tale, og jeg har gennemlæst hans Tale omhyggeligt bagefter, men har ikke kunnet finde Antydninger i den Henseende. Ikke desto mindre er man nu kommet ind paa dette, og ogsaa den ærede Ordfører omtalte det i Dag. Efter Ordførerens Udtalelser synes han nu at ville blive Tilhænger af frivillige Overenskomster om Nedsættelse af Produktionsomkostningerne. Ærede Medlemmer vil vide, at det er det, jeg hele Tiden har gjort mig til Talsmand for baade ved Behandlingen af Lovforslaget i Efteraaret og ved Behandlingen af dette Lovforslag, at man ved frivillige Overenskomster mellem Arbejdere og Arbejdsgivere skulde søge at komme ned med Produktionsomkostningerne (*Trier*: De vil tvinge det igennem ved Sult). Det var, hvad jeg kalder en smuk socialdemokratisk Afbrydelse, der intet har med Virkeligheden at gøre. Jeg skal sige til den ærede Afbryder dette: Han sagde for et Øjeblik siden: Striden staar om, om man ad Lovgivningens Vej skal tvinge Arbejderne til at gaa ned med Lønningerne. Det ærede Medlem kan jo godt sige dette. Jeg for mit Vedkommende ønsker, dersom Staten i visse Tilfælde skal træde støttende til, at der skal stilles Krav til de interesserede Parter om, at de selv skal yde Ofre, saaledes at Hjælpen fremtræder som en Hjælp til Selvhjælp. Og det er jo i god Overensstemmelse med den Politik, som vi altid fører, ogsaa paa andre Omraader. Men det, som den ærede Ordfører ikke vil at Lovgivningen maa stille som en Betingelse, det sagde han udtrykkelig — og det siges jo i Betænkningen —, det maa det nedsatte Udvalg stille som Betingelse. Altsaa, Lovgivningen skal ikke have Magt og Ret til at stille en saadan Betingelse om Ofre fra de interesserede Parters Side, men det skal